

Een Avond vol Geheimen | Lena Dehuysser | Winnaar jeugd 8-12 jaar

Het was een avond zoals geen ander in het slaperige dorpje Rivendal. De lucht hing zwaar van een naderende storm, en de straten waren gehuld in een mystieke schemering. Hier en daar flikkerden straatlantaarns, alsof zelfs het licht bang was voor wat er zou komen. De oude kerkklok sloeg acht keer, maar het geluid leek weg te sterven in de aanzwellende wind. In een afgelegen hoek van het dorp brandde er licht in de zolderkamer van een vervallen herenhuis. Niemand wist wie er woonde, maar iedereen kende de verhalen—fluisteringen over verborgen schatten, verdwenen mensen en schimmen die door de gebarsten ramen gluurden.

Jasper, veertien jaar oud en berucht om zijn ontembare nieuwsgierigheid, stond aan de rand van het donkere bos dat het herenhuis omringde. Zijn zaklamp flakkerde in zijn trillende hand. Hij voelde de spanning in de lucht, alsof het bos hen opzettelijk tegenhield. Naast hem stond Lotte, zijn beste vriendin. Haar lange, blonde vlechten dansten in de wind, en in haar handen hield ze een oude, verkreukelde kaart. De inkt was vervaagd, maar de lijnen leken duidelijk te wijzen naar het herenhuis.

“Als wat ze zeggen waar is,” fluisterde Lotte, terwijl haar ogen naar de donkere contouren van het huis tuurden, “dan ligt daar iets dat nooit ontdekt had mogen worden.” Jasper slikte. “Maar als niemand het had mogen vinden, waarom bestaat die kaart dan?” vroeg hij zachtjes, meer tegen zichzelf dan tegen haar. Zijn nieuwsgierigheid won het altijd van zijn angst, maar vanavond voelde het anders. Het huis leek hen te observeren, alsof het hen uitdaagde om dichterbij te komen.

“Wat als het gevaarlijk is?” ging Lotte verder, haar stem een mix van spanning en opwinding. Jasper grijnsde nerveus. “Dan is het maar goed dat wij niet luisteren naar wat gevaarlijk is.” Hij probeerde zelfverzekerd te klinken, maar zijn stem trilde licht. Met één blik op elkaar namen ze hun beslissing. Ze stapten samen naar het oude huisje.